

[Krag.]

paa saa afgørende Maade paa alle mulige Omraader centraliserer Styret og berøver den enkelte erhvervsdrivende enhver Selvbestemmelsesret som det danske, og dog ser vi jo, at Valutaen kan opretholdes ogsaa i vore Nabolande, hvor man aldeles ikke har hengivet sig til saadanne Systemer.

Derfor siger jeg til de Herrer: tro kun indtil videre paa Valutacentralens ubetingede Nødvendighed under de nuværende Forhold, lovsyng kun dens Velsignelse, hævde fremdeles, at man ikke tør overlade den enkelte paa noget Omraade at disponere, men at alle Dispositioner skal bestemmes fra Centraladministrationen, personliggjort i Ministeren — der vokser op i Befolkningen en Stemning mod dette System, som til syvende og sidst vil feje det væk. Og jeg er ganske overbevist om, at vilde man tjene Land og Folk i denne Sag, lyttede man til vor Røst og begyndte at forberede sig paa en jævn, en rolig Afvikling trinvis tilbage til frie Forhold.

Det ærede Medlem Hr. Jørgen Jørgensen talte ogsaa om Virkningen af Toldlovgivningen, og det ærede Medlem paastod, at Venstre havde et Hovedansvar for denne Lovgivning. Ja vi har. Det er en Venstre-Minister, der har gennemført Toldloven af 1907, hvorigennem Beskyttelsessatserne væsentlig reduceredes, hvorigennem Toldsatserne paa nødvendige Raastoffer og Halvfabrikata reduceredes og omlagdes til Luksusartikler, og paa samme Maade gjaldt det for Loven af 1922, saa vor Indsats paa dette Omraade kan vi meget vel være bekendt. Men naar det ærede Medlem Hr. Jørgen Jørgensen taler om Virkningen af Toldlovgivningen og søger at reducere dens Betydning for Forbrugerne til det Beløb, hvormed Beskyttelsestolden indgaar i Statskassen, saa er det ærede Medlem jo fuldkommen vildfarende. Thi det Beløb, hvormed denne indgaar i Statskassen, er kun en Brøkdæl af den Fordyrelse af Varerne, som Toldlovgivningen paalægger Befolkningen. Dette gælder ogsaa for Toldlovgivningen af Oktober 1932, som Venstre ingen Andel har i, og som i saa Henseende ikke er den mindst, men den mest ondartede, vi nogen Sinde har faaet, fordi den i saa høj Grad er præget af beskæftigelsesmæssige Hensyn.

Vejen ud af Vanskelighederne er, som sagt, Tilbagevenden til frie Forhold, men ingen har paastaet, jeg heller ikke, og ingen af mit Parti, at det kan naas med eet Slag. Men et væsentligt Skridt maatte kunne gøres for alle de Varegrupper, som ikke indtil videre maa underkastes Restrik-

tioner af rent handelspolitiske Grunde, og det er dertil, vort Forslag, som vi fremsatte for den høje Rigsdag i Efteraaret, sigtede. Og med saadanne friere Forhold paa Varemarkedet maatte naturligvis ogsaa følge friere Forhold med Hensyn til Valutaomsætningen... (*Christmas Møller*: Friere Forhold!). Jeg siger, at med friere Forhold med Hensyn til Vareomsætningen med Udlandet maatte naturligvis ogsaa følge friere Forhold med Hensyn til Valutaomsætningen, for saa maatte jo den, der vilde importere Varer, have svært ved at faa Valuta, han maatte betale den Pris derfor, til hvilken Valutaen kunde fremskaffes, og deraf vilde følge, at Eksportørerne fik den Pris for den fremmede Valuta, som til syvende og sidst satte Kronens indre Købekraft i Niveau med dens ydre Værdi.

Jeg sagde ved denne Forhandlings Begyndelse i Gaar, at Kronens indre Købekraft i Dag ligger i hvert Fald en Snes Procent under dens ydre, og ad den naturlige Vej, jeg her har tilladt mig at pege paa, som søger frem imod friere Forhold, bør denne Forskel udlignes; om det saa vil ske ved en Forøgelse af den indre eller en Reduktion af den ydre Værdi af Kronen, skal jeg, som jeg tidligere har sagt i dette høje Ting, ikke spaa om — Erfaringen vil i saa Henseende være Læremesteren. Og jeg har føjet til, at en ensidig politisk eller bankmæssig Beslutning om Kronens Reduktion efter min Mening ikke lader sig gennemføre, thi Ansvarer derfor, det skal jeg erkende, vilde være vanskeligt at tage, og hvilke tilstedeværende Muligheder for Prisforbedringer, f. Eks. for Smørret paa det engelske Marked, der derved eventuelt kunde afsvækkes, ja, det har jeg ikke i Øjeblikket Mulighed for at bedømme.

Jeg ser nok, som jeg ogsaa nævnte i Gaar, at det, man skal drive Agitationen i Byerne paa fra visse Sider over for Venstre, skal være Kronenedskæringspolitikken, Paastanden om, at nu vil Venstre en Politik, naturligvis gennemført i Tilknytning til Bankerne, som paa afgørende Maade slaar Kronen ned. Nej, vi vil en Kronepolitik, som virkelig har Tilknytning til de eksisterende Tilstande paa en saadan Maade, at den Værdi, Kronen har udadtil, svarer til Kronens indre Købekraft, og vi henstiller, at man ophører med en Politik, som betyder Inflation indadtil og Deflation udadtil. Thi Resultatet deraf bliver jo kun det ene, at Eksporterhvervene maa betale, og den Dag, de ikke kan det mere — det gælder først og fremmest Landbruget —, bryder en saadan Politik sammen; og med Følger,